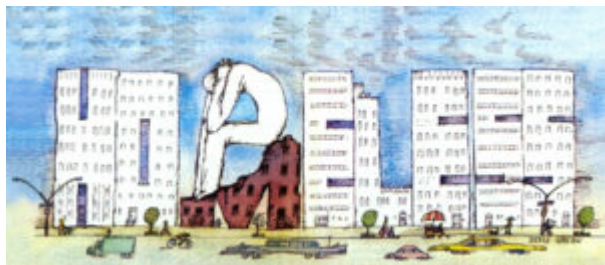

...DE DEMULT – DEJA – UN PĂRCULEȚ BUCLUCAȘ SE NEGOCIȚ-ISE PESTE NOI...

Autor: Devis Grebu | 24 martie 2022

să-l reamintesc!...

Bun, evident că mai toate/toți apropiați nouă știu deja că rezidăm de vreo 11 ani în Franța... Cu dorința – și speranța – că nu peste mult timp ne vom întoarce la/în frumosul – și spațiosul – nostru apartament din București – Sect. 3 – cartierul Dristor...

Ceea ce – „nostalgic”, privind înapoi – îmi repune pe „tejghea” o neplăcută „problemă”, creată, pe parcursul mandatului său, de Primarul de atunci al Sectorului 3, unde – odată cu repatrierea mea din 2001-2002 – cumpărasem (împreună cu Coca, proaspăta mea soție) apartamentul unde ne-am stabilit.

Dar, nu știu ce o fi mâncat „el” – Primarul în campania electorală premergătoare alegerilor locale – însă Sectorul 3 devenise din ce în ce mai „eczemătos”! Iar oxigenarea politică de clorofilizare a

aerului local – o inițiativă, inițial pozitiv-sănătoasă a Primarului, efectuată rapid și cu sârg devotat (de îndată ce se instalase la Primărie după ce fusese reales), din „sănătoasă” și virtuoaasă devenise o „problemă” extrem de neplăcută, dificil de suportat și chiar dăunătoare localnicilor... adică NOUĂ, inclusiv!...

Căci – ca ciupercile după ploaie – au început să apară puzderie de părculețe care funcționau la capacitate maximă – non-stop, 17 ore din 24, 7×7 – nu ca Secția de Poliție a cartierului, care părea în concediu de „odihnă”... permanent. Precum părculețul nostru – cu „pricina” – din spatele clădirii unde locuiam...

Iar activitatea sa – implicită – și/sau a celorlaltor similare, putea fi interpretată ca fiind organizată „riguros”, în două schimburi: 1.) – dimineața + siesta; și 2.) – seara + noaptea (până către zorii zilei).

Deci, primul* schimb, era rezervat hoardelor de copii isterici și needucați, care urlau cât le țineau bojocii și se bălăngăneau frenetic în tot felul de scârțâitoare antic-stridente... Pe care eram nevoiți să coborâm, ca să le ungem cu ceva ulei (de prin bucătărie, deci scump – nu glumă!...), o dată la 2-3 zile, sub privirea șocată, reprobatoare a puradeilor și a însoțitoarelor lor.

Apoi, al doilea* schimb – seara, până-n zori – privilegiat de către o bandă sau alta/altele de adolescenți mahalagii... Formate spontan, ca sechele ale

acelei „plăgi”, numită „Părculeț” de odihnă și/sau recreație!

Pe rând sau laolaltă, pentru mai mult „volum” nocturn-auditiv. Niște microbiști ai sindromului luminii „stelare”, vandali frenetici și adepți ai sectei „Băga-mi-aș”, acei puțoi (scuzați) fără ocupație, sechestrau toate băncile nou amenajate. Fundurile lor săltau frenetic și dezorganizat, ca niste licurici beți, găsimdu-și cu greu spații de aterizare, deoarece tălpile încălțărilor lor jechoase aveau prioritate! Perechile se făceau și se desfăceau, pe un fond ritmat de hăhăituri violente și imbecile. Acei puberi, evident frustrați de absența mingilor, aruncau – în schimb – în coșurile pentru gunoi, fie cu sticle goale, împrôșcând pe parcurs resturile de bere, fie cu ghemotoace de prin dedesubturile fetelor, încă mustind puturos, posibil de la o (ultimă...?) Poștă!... Evident că de la o suficientă distanță, pentru a periclita integritatea corporală a trecătorilor, care se încumentau, speriați-grăbiți, să se strecoare spre „adăposturi”.

Iar, când întunericul nopților cobora peste oaza poluată cu troglodiți, banda se împărțea în două „subunități”, începând să-și arunce una celeilalte buhăituri masculine, indescifrabile (în afara interjecțiilor „Bhăi”!...), alternate cu chițcăituri de femele-n călduri, la maximum de decibeli pe Scala Richter!...Din când în când, se ridica de prin ferestrele înconjurătoare, câte un vaiet sfâșietor, cerșind îndurare – pentru puțină odihnă – de la pângăritorii mai întunecați decât noaptea minții... în vederea activităților lucrative din ziua următoare. Atrăgând, spontan și zgomotos salve instantanee de „...ba p-a mă-tii!!!...”

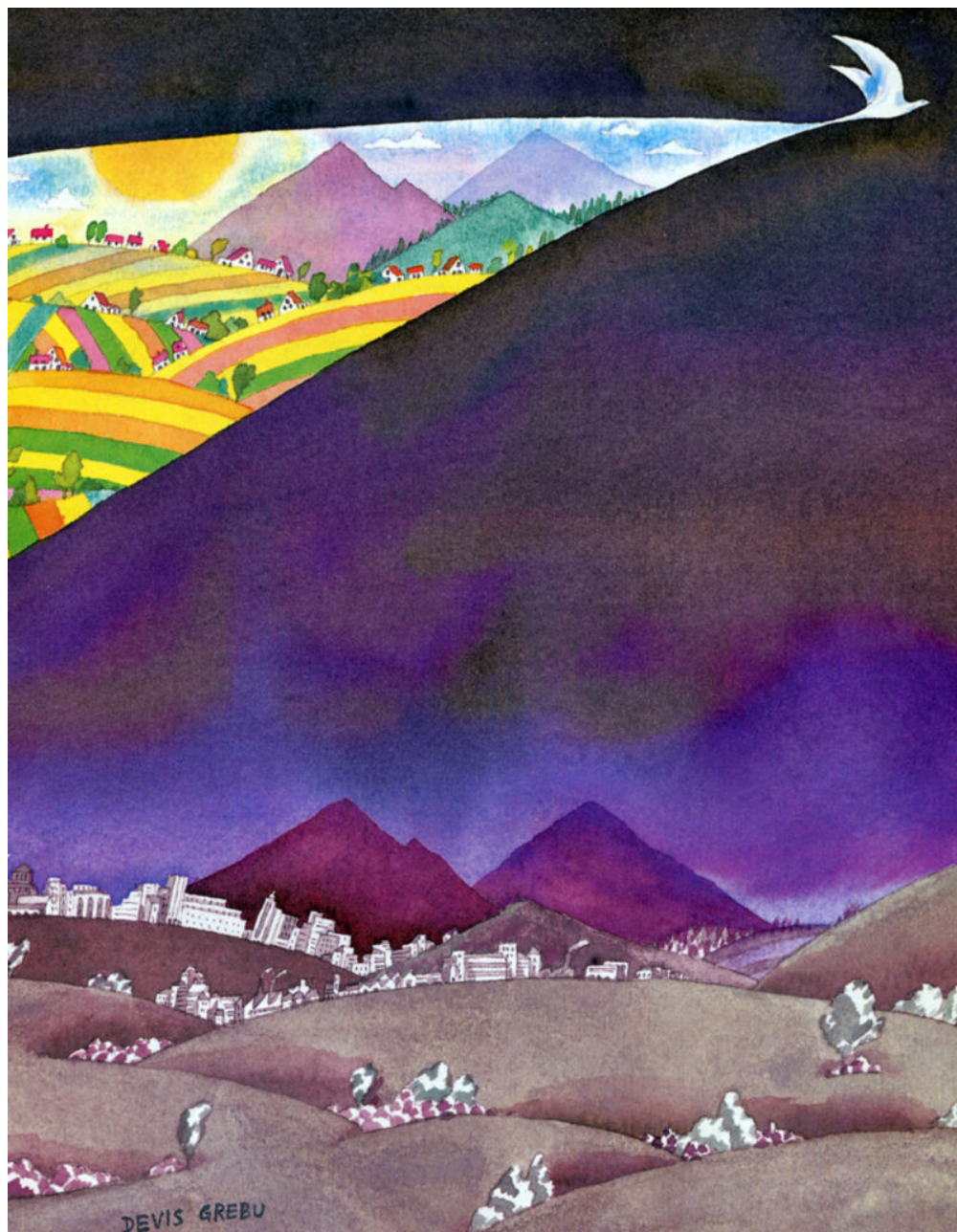

Apoi, firește, zorii zilelor reveneau, grăbiți, pentru a presăra și împrăștia roua – proaspătă, dar degeaba – pe solul devenit arid. Florile și iarba dispărând pe noapte/zi ce treceau, cu ajutorul mărlanilor, care – se știe că – preferă scurtăturile vandale... Vai de „capul” părculețului, prevăzut sănătos și răcoritor!... Ale cărui alei erau împrejmuite cu garduri de fier, perfecte pentru azvârlirea gunoaielor de tot felul peste ele și suficient de înalte – pe de altă parte – pentru a nu putea fi escaladate de cele/cei care ar fi încercat – voluntar/benevol – să le strângă și arunce unde le era locul. Transformând „părculețul” într-o imensă ladă de gunoi!...

Material și uman – în două „schimburi”, cum am descris ceva mai sus. Dar și animal: datorită promenadelor zilnice ale câinilor, târâți în zgărzi de cei/cele care credeau că-s și se pretindeau stăpânii lor. Animale măritoare de toate taliile, dotate de prin toate rasele, stilurile și volumele lătraturilor și, nu mai puțin cu varietatea „ușurărilor”-apăsătoare, de fapt motivul principal al accesării părculețului.

În urmă cu câțiva ani (vreo 20+...) când m-am repatriat – după aproape 40 de ani de exil – ani, trăiți prin centrele civilizației occidentale (și orient-mijlociei) și ne-am mutat – Coca, superba (și, foarte recenta) mea soție, cu mine alături și adorabila Andreea, fiica lui Coca – zestre – în apartamentul nostru din Sect. 3, remarcasem, cu plăcere și încurajare,

predilecția Primarului pentru calitatea vitală a sectorului său. Apartamentul, noi îl aleseserăm mai ales din cauză că prin toate ferestrele – față-spate – foșgăiau frunze verzi, răcoroase, printre care se zbenguiau porumbei îndrăgostiți și stoluri voioase de vrăbii ciripitoare... Ferestrele vecinilor de prin vis-à-vis-urile înghesuite nu erau vizibile – ce ușurare!... Covorul și perdeaua de stufăriș sălbatec dintre blocuri, ne făceau să visăm epice Robinsonade...

Chit că mai întrezăream – în drum spre Metrou, din când în când – câte o seringă încă mustind, aruncată – din grabă – odată și alături de prezervativul de rigoare... Dar și acele reziduri dezgustătoare dispăruseră după o serie de raiduri eficace ale Poliției de resort.

Dar, după...?

Ei bine, din păcate, după acel debut încurajator foșgăitor-grăitor-ciripitor și a nefastei apariții a valurilor dăunătoare – atât umane cât și animale... arborii stufosi și încărcăți cu clorofile bătătoare-de-aripi care ne fermecaseră și încântaseră de la primul contact vizual-senzorial... fiind „rași-tunși-și-frezați” – la modă. Iar covorul verde, sălbatec și enigmatic fiind și „el” tratat – ca la armată – ba chiar parcelat cu albiu asfaltate, trecute prin secarea sevei sănătoase a naturii, gărduite rigid în ghene geometrice rău mirositoare...

Cutuma locală își pusese – din păcate – pecetea, ca o pacoste, pe acel „părculeț”-cu-iz-electoral. O cutumă indusă prin nepăsare și înapoiere asimilată, prin forța acomodării, a impunerii implicite... fără vreun gest precaut și/sau protector. Fără vreo consultare civică a Primăriei! La care s-au adăugat concursurile locale de atârnat – între trunchiurile copacilor îngăduitori – rufele murdare... Adică, mai mult sau mai puțin, spălate „în familie”... Spionarea între vecini, devenită pasională, iar „muzicile” (adică zgomotele dăunătoare gustului și timpanelor) fiecăroră, încercau – cu disperare – să le strivească pe ale celorlați. Fără să mai menționez (oare...?) degetele mijlocii, care serveau drept exprimări în erecție falnică, dialogând de la distanță!

Așadar, cum scriam la începutul acestei plimbări aerisite, între timp apăruseră multe alte „părculețe”, prin Sector, asemănătoare cu al „nostru”... Ca ciupercile, dar... cam otrăvite, constatând totodată că triburile vecine așijderea năpăstuite de doctrina „primară”, își luaseră deja măsurile de protecție, pentru a supraviețui!... Atât băncile, precum și eventualele aparate, balansoare, etc...pentru copii, le unseseră vârtos, cu uleiuri puturoase, vâscoase, colorate strident!... ADIO – copii isterici, bunici senili, câini băloși-lătrători, vandali mugind cât ține noaptea!...

Alchimiștii din noi au transpirat-malefic (și continuă, căci...) la ideea revanșei întrezărite. Iar, între timp, intraserăm prin UE, pare-se... Cu picioarele înainte, sau între umeri, ce mai conta, căci eram chiar în pragul „civilizării”.

Dar, până atunci...

Ilustrații de Devis Grebu